

Sygn. akt VIII Pz 69/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Łanowy

po rozpoznaniu sprawy w dniu 29 grudnia 2015 w G.

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie J. L.

przeciwko (...) S.A. w K., Oddział KWK (...) w R.

o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia warunków pracy i płacy

na skutek zażalenia powoda J. L.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 8 maja 2015 *sygn. akt* IV P 3240/14

w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

(-) SSO Jolanta Łanowy

UZASADNIENIE

Powód J. L. w dniu 24 kwietnia 2015r. złożył wniosek o zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. Do wniosku dołączył oświadczenie majątkowe, z którego wynika, że otrzymuje wynagrodzenie za pracę w kwocie ponad 4.500 zł miesięcznie, jest także właścicielem domu jednorodzinnego oraz mieszkania Nadto miesięcznie jego wydatki na opłaty to 1100 zł i 350 zł rata kredytu.

Postanowieniem z dnia 8 maja 2015r. sygn. IVP 3240/15 – Sąd Rejonowy w Z. oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych ponad kwotę 500 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych w całości nie zasługiwał na uwzględnienie w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zasadą jest uiszczanie kosztów sądowych związanych z toczącym się sporem. Zwolnienie od tego obowiązku może mieć miejsce wyjątkowo, gdy uzasadnia to niekorzystna sytuacja materialna strony, która pomimo wszelkich starań, maksymalnej troski, zaradności i zapobiegliwości, nie jest w stanie w krótkim okresie zaoszczędzić potrzebnych kwot. Przyjmuje się bowiem, że instytucja zwolnienia od kosztów stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach swojego utrzymania. Ubiegający się o taką pomoc powinien w każdym wypadku poczynić

oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające - może zwrócić się o pomoc państwa (tak orzekł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 września 1984 roku, II CZ 104/84).

Mając na względzie instytucję zwolnienia od kosztów sądowych trzeba stwierdzić, że stanowi ona prawo ubogich oraz że strona wnosząc sprawę pod rozstrzygnięcie sądu powinna liczyć się z poniesieniem kosztów niezbędnych dla dochodzenia roszczeń.

Strona dochodząca swych praw przed sądem musi liczyć się z koniecznością poniesienia wymaganych kosztów postępowania i winna w pierwszej kolejności wykorzystać wszelkie posiadane możliwości majątkowe w celu pokrycia kosztów z tym związanych (tak orzecznictwo sądowe, przykładowo postanowienie SN z dnia 26 czerwca 1990 r. II CZ 13/90, postanowienie S.A. w Gdańsku z 9 lipca 1992 r. I Acz 382/92, postanowienie S.A w K. z dnia 11 lutego 1993 r. I Acz 86/93).

Koszty sądowe muszą być traktowane na równi z innymi wydatkami i przekonanie o możliwości ich poniesienia dopiero z nadwyżki jaka pozostaje po poniesieniu innych wydatków jest nieuzasadnione. Stąd spłata kredytów nie uzasadnia zwolnienia powoda od kosztów.

W ocenie Sądu Rejonowego, wniosek o zwolnienie z kosztów warunkowany być musi uprzednim wykorzystaniem przez stronę własnych możliwości zarobkowych i zasobów majątkowych. Dopiero wyczerpanie, bądź też brak możliwości skorzystania z takich aktywów w celu poniesienia opłat sądowych, przy zachowaniu gwarancji finansowania własnych potrzeb życiowych na poziomie podstawowym, stanowić może podstawę do objęcia strony instytucją zwolnienia od kosztów.

Powód osiąga miesięcznie dochód w kwocie 4.500 złotych, a jego wydatki wynoszą 1450 zł. W ocenie Sądu Rejonowego ze względu na uzyskiwane przez powoda dochody oraz posiadany majątek nie można zaliczyć go do grona osób ubogich. Ponadto, postępowanie zostało zainicjowane przez powoda w dniu 19 listopada 2014r. i w tej dacie powód wiedział, że wartość przedmiotu sporu wskazana w pozwie jest zaniżona, bowiem roczne zarobki powoda znacznie przekraczają kwotę 49.560 zł. Do uiszczenia opłaty po sprawdzeniu wartości przedmiotu sporu powód został wezwany zarządzeniem z dnia 20 marca 2015r., a doręczonym 17 kwietnia 2015r. Tym samym powód miał ponad 4 miesiące na dokonanie oszczędności, w szczególności, że z urzędu znany jest Sądowi fakt, że w międzyczasie pracownicy dołowi otrzymali dwie dodatkowe pensje tj. nagrodę Barbórkę i 14 –tą pensję. W związku z powyższym powód winien wykazać zapobiegliwość jako strona inicjująca postępowanie sądowe i zaoszczędzić kwotę na opłatę sądową.

W tym stanie rzeczy Sąd rejonowy uznał, iż brak jest podstaw do zwolnienia powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. W ocenie Sądu Rejonowego powód może uiścić opłatę w kwocie 500 złotych bez uszczerbku dla siebie i rodziny.

Zażalenie na postanowienie wniósł powód. Domagał się zmiany jego treści poprzez zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych ponad kwotę 50 zł. Podniósł, iż w sposób dostateczny wykazał, iż nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych ponad kwotę 50 zł.

Sąd Okręgowy VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. zważył co następuje:

Zażalenie powoda nie jest uzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone postanowienie jest trafne, albowiem odpowiada prawu. Sąd Okręgowy podziela w całości zaprezentowaną przez Sąd I instancji argumentacją prawną. Sąd Rejonowy zastosował prawidłowo przepisy i w sposób wyczerpujący dokonał oceny przesłanek przemawiających za częściowym zwolnieniem powoda od ponoszenia kosztów sądowych.

Powód zaś, w zażaleniu, nie wskazał żadnych nowych okoliczności dotyczących jego sytuacji rodzinnej, materialnej i dochodów, które by nie były przedmiotem oceny Sądu Rejonowego.

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 92,poz.531) zwolnienia od kosztów sądowych (w tym od opłaty od apelacji) może domagać się osoba, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Postępowanie sądowe jest co do zasady odpłatne, a sąd nie podejmuje żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata (art. 126² § 1 k.p.c.). Zwolnienie od kosztów sądowych jest odstępstwem od tej zasady, w interesie osób słabszych ekonomicznie, umożliwiając im realizację konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji).

W ocenie Sądu ubezpieczony może ponieść koszty związane z uiszczeniem opłaty od apelacji w kwocie 500 zł. Powód osiąga stały dochód w kwocie 4.500 złotych miesięcznie, a jego wydatki wynoszą 1450 zł. Mając zatem na uwadze dochód powoda, jego stan majątkowy oraz ilość osób pozostających na utrzymaniu, słusznie przyjął Sąd I instancji, iż powód jest w stanie uiścić koszty sądowe kwocie 500 zł, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Dlatego na mocy art. 397 par. 2 kpc w z art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(-) SSO Jolanta Łanowy